

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.11.2003, sp. zn. 6 Tdo 1225/2003, ECLI:CZ:NS:2003:6.TDO.1225.2003.1

Číslo: 30/2004

Právní věta: Jestliže pachatel v rozporu se zněním tzv. leasingové smlouvy po ukončení smluvního vztahu předmět leasingu nevrátí leasingové společnosti, i když mu zanikl právní důvod jejího dalšího užívání, ale naopak i nadále jej neoprávněně užívá způsobem nasvědčujícím tomu, že hodlá oprávněnou osobu na delší dobu vyloučit z dispozice s předmětem leasingu (např. pachatel vůbec nereaguje na opětovné výzvy k vydání předmětu leasingu, který dlouhodobě neoprávněně používá jako vlastní věc), může být takové jednání posouzeno jako trestný čin zpronevěry podle § 248 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.11.2003

Spisová značka: 6 Tdo 1225/2003

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Neoprávněné užívání cizí věci, Zpronevěra

Předpisy: § 248 tr. zák.
§ 249 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného D. V. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 9 To 173/2003 a rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. 2. 2003, sp. zn. 16 T 69/2002 a okresnímu soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. 2. 2003, sp. zn. 16 T 69/2002, byl obviněný D. V. uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., protože dne 2. 1. 2001 v M. B. jako jednatel KV S., v. o. s., B., uzavřel leasingovou smlouvu č. X se společností GE C. L., a. s., zastoupené zmocněncem C., s. r. o., M. B., na osobní automobil zn. Škoda Octavie Elegance 1,9 TDI/81 kW v prodejní ceně 593 900 Kč, tento automobil po zaplacení akontace téhož dne převzal a zavázal se za něj hradit leasingové společnosti pravidelné měsíční splátky ve výši 16 253 Kč, kterých však bylo uhrazeno pouze 7 a potom přestaly být placeny, proto leasingová společnost dne 11. 9. 2001 předčasně ukončila leasingovou smlouvu a vyzvala obžalovaného k

předání předmětu leasingu, tj. uvedeného automobilu, nejpozději do 25. 9. 2001, načež obžalovaný automobil nepředal a ponechal si jej ve své dispozici až do 8. 2. 2002, kdy oznámil jeho odcizení na Policii ČR, aniž by uhradil dlužné leasingové splátky, čímž poškozené leasingové společnosti GE C. L., a. s., P., způsobil škodu ve výši nejméně 464 800 Kč.

Za tento trestný čin byl obviněný odsouzen podle § 248 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a), § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost zaplatit poškozené společnosti GE C. L., a. s., P., náhradu škody ve výši 464 800 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla jmenovaná poškozená společnost odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný odvolání, které bylo usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 9 To 173/2003, podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Vůči usnesení odvolacího soudu ve spojení s rozsudkem soudu prvního stupně podal obviněný D. V. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které směřuje do výroku o vině a trestu, přičemž ho opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Obviněný namítá absenci subjektivní stránky trestného činu zpronevěry, neboť soud žádným důkazem neprokázal jeho úmyslné zavinění. Rekapituluje skutková zjištění a důkazy, které byly v trestní věci provedeny. Zejména se jednalo o svědeckou výpověď Z. D. a listinné důkazy, ze kterých soud prvního stupně dovodil, že svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty předmětného trestného činu. Obviněný namítá, že se však nezabýval provedením důkazů, které by prokázaly jeho zavinění. Konstatuje, že zaplatil prvních sedm leasingových splátek, další již poté, ze soudem nezjištěných důvodů, zaplacený nebyly. Tvrdí, že shodně se svědkem Z. D. uvedl, že ve společnosti KV S., v. o. s., jejímiž společníky byli, došlo i v dalších případech leasingových smluv k určitému prodlení při splácení, což se ale dalo do pořádku; proto předpokládal doplacení dlužných částek. Rovněž shodně vypověděli, že placením leasingových splátek byla pověřena další osoba, čemuž však soud prvního stupně neuvěřil a odvolací soud se s tímto závěrem ztotožnil. Obviněný namítá, že soud má zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a této povinnosti se nemůže zbavit výše uvedeným konstatováním. Uvádí, že poté co zjistil, že leasingové splátky nejsou spláceny, upozornil osobu, jejíž jméno v řízení neuvedl a která měla platby na starosti, aby vše dala do pořádku. Také se domníval, že se tak skutečně stalo. Podle jeho názoru měl soud za účelem výslechu zjistit identitu osoby, jejíž existence byla potvrzena i svědkem Z. D., a to provedením dalších důkazů, např. zjištěním z jakého bankovního účtu byly splátky hrazeny. Soudy přehlédly i zásadu – povinnost dokázat obviněnému vinu, který svoji nevinu prokazovat nemusí.

Obviněný dále konstatuje, že leasingové smlouvy nejsou upraveny občanským ani obchodním právem, ale jsou smlouvami specifickými, u nichž leasingový nájemce užívá předmět leasingu (v daném případě automobil) a nakládá s ním jako s vlastním majetkem. Připomíná, že na akontaci a splátkách zaplatil celkem 263 771 Kč, tedy částku za kterou by si mohl pořídit nový vůz; pokud by měl úmysl užívat cizí vozidlo ve svůj prospěch, neplatil by tak značnou částku. Ani s touto námitkou se však soud prvního stupně nevypořádal. Obviněný tvrdí, že platil splátky s vědomím, že po jejich uhrazení se stane předmětný vůz jeho majetkem. Pochybil však v tom, že si neověřil, zda shora popsaná třetí osoba je řádně splácí.

Obviněný uvádí, že se nepokusil automobil prodat nebo s ním jinak naložit, ale používal jej jako své osobní vozidlo s vědomím, že tak činí po právu. Podle jeho mínění se o trestný čin zpronevěry jedná, když leasingový nájemce v rozporu se smlouvou a bez souhlasu pronajímatele vůz prodá, peníze užije pro svoji potřebu a způsobí tak pronajímateli škodu. Tvrdí, že v daném případě nebyla leasingové společnosti škoda způsobena, neboť vozidlo neprodal. Skutečnost, že bylo odcizeno a pojišťovna tuto

pojistnou událost neplnila, již není jeho vinou. V posuzovaném případě nejde o trestný čin, ale o spor obchodní ohledně dlužných leasingových splátek. Navíc užíval automobil s vědomím, že tak činí po právu.

Podle obviněného soudy rovněž pochybily při stanovení výše údajně způsobené škody, když se mělo jednat o částku 464 800 Kč, což je časová cena vozidla ke dni ukončení leasingové smlouvy. Namítá, že škodu mohl způsobit pouze za užívání vozidla od 11. 9. 2001 do 8. 2. 2002, a to ve výši nájemného za toto období, ale nikoliv škodu jako za zničení celého vozidla. Upozorňuje, že v soudní praxi vyvolává určité pochybnosti stanovení výše škody způsobené přisvojením si věci pronajaté na základě leasingové smlouvy, neboť je nutno od ní odečíst uhrazené splátky. Soudu prvního stupně vytýká, že pokud vycházel z částky 646 800 Kč (pozn. správně měla být v dovolání uvedena částka 464 800 Kč), měly být od ní odečteny zaplacené splátky ve výši 263 771 Kč a škoda měla činit 201 029 Kč.

Závěrem dovolání a z důvodů v něm podrobně popsanych obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení odvolacího soudu ve spojení s rozsudkem soudu prvního stupně a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí, případně aby sám rozhodl a jeho osobu zprostil obžaloby.

K podanému dovolání se ve smyslu ustanovení § 265h odst. 2 věty první tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Konstatuje, že námitky obviněného, týkající se údajného placení leasingových splátek jinou nekonkretizovanou osobou, jsou primárně výtkami skutkovými, nekorespondují s uplatněným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a proto k nim nelze přihlížet. Další námitky však zmíněný dovolací důvod naplňují. Podle státního zástupce je tvrzení dovolatele, týkající se absence zákonných znaků trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák., nedůvodné. Skutková podstata tohoto trestného činu je naplněna nejen tím, že pachatel vozidlo prodá či předá jiné osobě, ale rovněž pokud si je ponechá ve své dispozici s úmyslem v placení leasingových splátek nepokračovat. Pokud obviněný s vozidlem disponoval po dobu téměř pěti měsíců a ignoroval výzvu poškozeného na jeho vrácení, nesl tak riziko jeho poškození či odcizení. Předmětné jednání lze posoudit jako trestný čin zpronevěry, přičemž úmysl obviněného s vozidlem trvale disponovat není nijak zpochybněn skutečností, že zaplatil sedm leasingových splátek. Státní zástupce dále uvádí, že částečně jsou důvodné námitky ohledně výše způsobené škody. Zdůrazňuje, že v případě, kdy si pachatel přisvojí cizí věc, kterou měl pronajatou na základě leasingové smlouvy, je třeba vycházet z aktuální ceny věci v době činu; od ní je nutno odečíst akontaci a další splátky, nikoliv však v plné výši, neboť splátky nezahrnují pouze postupnou úhradu kupní ceny, ale i další položky, např. úroky z dlužné částky. Proto v dané věci měla být zohledněna částka 263 771 Kč zaplacená obviněným, což soud neučinil, neprovedl dokazování potřebné k určení odpočitatelné části této sumy a vycházel z časové ceny vozu stanovené znalcem ve výši 464 800 Kč. Podle státního zástupce i v případě správně stanovené výše škody by zřejmě byla zachována právní kvalifikace podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., její chybné určení má však dopad na rozhodnutí o trestu a zejména o náhradě škody. Proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené rozhodnutí a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, přičemž aby rozhodnutí učinil za podmínek stanovených v § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání. Pro případ jiného rozhodnutí o dovolání vyjádřil státní zástupce souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) předně shledal, že dovolání obviněného D. V. je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1 tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání lze podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném

právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z takto zákonem vymezeného dovolacího důvodu vyplývá, že Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet z konečného skutkového zjištění soudu prvního eventuálně druhého stupně a v návaznosti na tento skutkový stav zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž skutkové zjištění nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení důkazů provedených v předcházejícím řízení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat, že skutek, jak byl v původním řízení zjištěn, byl nesprávně kvalifikován jako určitý trestný čin, ačkoliv šlo o jiný trestný čin nebo že nešlo o žádný trestný čin. Lze vytknout i vady spočívající v jiném hmotně právním posouzení. Důvody dovolání jsou koncipovány v ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. tak, že v dovolání není možno namítat vady týkající se skutkových zjištění včetně úplnosti dokazování a hodnocení důkazů, neboť právní posouzení skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazuje na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozhodnutí a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. Tento názor lze jednoznačně dovodit právě s ohledem na jednotlivé důvody dovolání popsané v citovaném zákonném ustanovení.

Dovolání jako specifický mimořádný opravný prostředek je určeno k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř. Proto Nejvyšší soud v řízení o dovolání není a ani nemůže být další (v pořadí již třetí) instancí přezkumávající skutkový stav věci v celé šíři. V takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání řízení zejména hlavního líčení soudem jak zákonem určeným, tak nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci (§ 2 odst. 5 tr. ř.), popř. do pozice soudu druhého stupně, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem. V této souvislosti je potřebné připomenout, že z hlediska nápravy skutkových vad trestní řád obsahuje další mimořádné opravné prostředky, a to především obnovu řízení (§ 277 a násl. tr. ř.) a v určitém rozsahu i stížnost pro porušení zákona (§ 266 a násl. tr. ř.).

V dovolání obviněný D. V. namítá absenci úmyslu ve svém jednání. Tvrdí, že placením splátek byla pověřena další osoba, o které předpokládal, že tak skutečně činí a že po prodlevě se splátkami dala vše do pořádku. Proto se domníval, že vozidlo užívá po právu. Podle jeho názoru se soud prvního stupně nepokusil tuto osobu zjistit a svědecky vyslechnout, přičemž se nezabýval důkazy, které by jeho zavinění prokázaly. Uvádí, že pokud by měl úmysl užívat cizí vozidlo, neplatil by tak velkou částku, kterou uhradil na akontaci a splátkách. Podle názoru Nejvyššího soudu jsou tato tvrzení námitkami ohledně správnosti zjištěného skutkového stavu věci, úplnosti dokazování a hodnocení důkazů, přičemž z těchto údajných procesních nedostatků je až následně obviněným dovozováno nesprávné právní posouzení předmětného skutku včetně toho, že v jeho jednání nebyl prokázán úmysl. Jak již bylo výše uvedeno samotná skutková zjištění, přestože mohou mít vliv na právní posouzení skutku nebo na jiné hmotně právní posouzení, však Nejvyšší soud nemůže v dovolacím řízení přezkumávat a je vázán konečným skutkovým zjištěním ve věci. Nutno zdůraznit, že obsah konkrétně uplatněných námitek, tvrzení i právních názorů, o něž je v dovolání opírána existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., který musí být v dovolání nejen formálně, ale i materiálně tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, jež jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku vymezeného ve výroku napadeného rozhodnutí. Nejvyšší soud není oprávněn posuzovat důvodnost námitek, které nespádají pod důvody uvedené v § 265b tr. ř. Pokud by dovolání obviněného obsahovalo jen tyto námitky, bylo by nutno je odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., neboť by bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

Obviněný rovněž namítá, že o trestný čin zpronevěry se jedná pouze tehdy, když pachatel vozidlo prodá bez souhlasu pronajímatele a peníze použije pro svoji vlastní potřebu. Zdůrazňuje, že v daném případě tomu tak nebylo, neboť automobil užíval jako své osobní vozidlo. Také namítá nesprávně určenou výši škody s tím, že od ceny vozidla ke dni ukončení leasingové smlouvy měla být odečtena akontace a další uhrazené splátky. Tyto výtky lze podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle §

265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů relevantních námitek uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k níže uvedeným závěrům.

Trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. se dopustí ten, kdo si присvojí cizí věc, která mu byla svěřena a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli malou. Podle § 89 odst. 11 tr. zák. se škodou nikoli malou rozumí škoda dosahující částky nejméně 25 000 Kč.

Lze připomenout, že v ustálené rozhodovací praxi soudů se ve smyslu § 248 tr. zák. присvojením věci rozumí stav, kdy pachatel s věcí, která mu byla svěřena, naloží v rozporu s účelem k němuž mu byla dána do opatrování nebo dispozice, a to způsobem, který maří základní účel svěřeni.

Z popisu skutku, jak je k jednání obviněného D. V. uveden ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně mimo jiné vyplývá, že na základě leasingové smlouvy a zaplacení akontace převzal osobní automobil v prodejní ceně 593 900 Kč, zavázal se za něj hradit leasingové společnosti pravidelné měsíční splátky ve výši 16 253 Kč, kterých však bylo uhrazeno pouze 7 a následně přestaly být placeny, a proto leasingová společnost dne 11. 9. 2001 předčasně ukončila leasingovou smlouvu a vyzvala jej k předání předmětu leasingu nejpozději do 25. 9. 2001, načež obviněný automobil nepředal a ponechal si ho ve své dispozici až do 8. 2. 2002, kdy oznámil jeho odcizení na Policii ČR, aniž by uhradil dlužné leasingové splátky. V odůvodnění téhož rozsudku se v rámci skutkových zjištění k činu obviněného dále uvádí: „Když mu byly svědkem Z. D. předány doklady o tom, že leasingová společnost pro neplacení splátek předčasně ukončuje smlouvu a požaduje vrácení automobilu, obžalovaný nedal do pořádku zaplacené leasingové splátky, ani předmětný automobil podle výzvy nevrátil. Automobil pak užíval i nadále po 25. 9. 2001, již bez jakéhokoliv právního důvodu. O tom, že jde o věc v majetku leasingové společnosti, musel obžalovaný z jednání o uzavření leasingové smlouvy i z dokladů, které přitom podepsal, vědět. Uvedeným jednáním se dopustil trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., neboť si jím присvojil osobní automobil, který mu byl po dobu leasingové smlouvy pouze svěřen do užívání a tato smlouva byla ukončena.“

Podle názoru Nejvyššího soudu naplňuje výše citované jednání obviněného (s připomínkami níže uvedenými) skutkovou podstatu trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. včetně úmyslného zavinění, neboť si присvojil cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli malou. Nutno zdůraznit, že skutková podstata předmětného trestného činu je naplněna nejen tehdy, když pachatel věc prodá či jinak zcizí, ale i pokud si ji bez oprávnění vědomě ponechá a dlouhodobě užívá jako vlastní. Tak je tomu i v této trestní věci. Podle skutkových zjištění obviněný ignoroval opakované výzvy k vrácení automobilu, leasingové splátky neplatil a vozidlo dále užíval po dobu téměř pěti měsíců, než nahlásil jeho odcizení. Tyto okolnosti činu, zejména prokázaná dlouhodobost tohoto protiprávního stavu, odlišují trestný čin zpronevěry podle § 248 tr. zák. od trestného činu neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 tr. zák. Námitka obviněného, že nemohl spáchat trestný čin zpronevěry, je proto nedůvodná.

Dále se Nejvyšší soud zabýval námitkami obviněného ohledně výše způsobené škody. Pokud leasingová smlouva předpokládá převod vlastnictví k předmětu leasingu na nájemce a výše leasingových splátek je určena též s ohledem na tuto skutečnost, pak v takovém případě je škodou způsobenou trestným činem zpronevěry hodnota předmětu leasingu v době spáchání činu určená podle hledisek stanovených v § 89 odst. 12 tr. zák., od níž se odečte ta část tzv. akontace a uhrazených leasingových splátek, která představuje čisté splátky na pořizovací cenu předmětu leasingu, ovšem pouze v rozsahu odpovídajícím snížení hodnoty pronajaté věci v době spáchání činu oproti hodnotě v době jejího převzetí pachatelem na základě leasingové smlouvy (viz stanovisko

trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2002, sp. zn. [Tpjn 304/2001](#), publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 6/2003). V této souvislosti lze připomenout, že akontací a leasingovými splátkami uhrazuje nájemce nejen cenu, za kterou pronajímatel pořídil předmět leasingu, nýbrž i další položky spojené s pronájmem věci formou leasingu (např. náklady pojištění, úroky, poplatky za zvláštní služby) a zisk leasingové společnosti. Proto nelze veškeré uhrazené leasingové platby odečíst od ceny předmětu leasingu v době spáchání činu.

Podle názoru Nejvyššího soudu postupoval soud prvního stupně (následně i odvolací soud) chybně, pokud způsobenou škodu určil jen na základě časové ceny předmětného automobilu ke dni ukončení leasingové smlouvy, kterou v odborném vyjádření ing. H. H. stanovil na částku 464 800 Kč. V této souvislosti nutno konstatovat, že z leasingové smlouvy vyplývala pro obviněného možnost po řádném skončení nájemního vztahu v délce 36 měsíců a po zaplacení všech splátek, odkoupit předmět leasingu za částku 1220 Kč. Takto vymezená smlouva má specifickou povahu, která ji zásadním způsobem odlišuje od běžné smlouvy nájemní. Lze připomenout, že se nejedná o pouhé placení nájemného za užívání věci, ale nájemce leasingovými splátkami uhrazuje jak pořizovací cenu předmětu leasingu, tak další položky, a současně „předplácí“ cenu pronajaté věci pro případ, že uplatní právo na její koupi. Proto správně měla být výše škody zjišťována shora popsáním způsobem, včetně odečtení části akontace a uhrazených leasingových splátek.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud shledal dovolání obviněného D. V. důvodným. S poukazem na podstatně chybné určení výše způsobené škody nelze považovat výrok o vině v rozsudku soudu prvního stupně za správný, byť lze důvodně usuzovat, že i při jejím náležitém zjištění škoda nepochybně dosáhne částky, která je trestním zákonem vyžadována (vedle splnění podmínky stanovené v § 88 odst. 1 tr. zák.) pro naplnění právní kvalifikace i podle odstavce 2 § 248 tr. zák. V důsledku tohoto nedostatku jsou v napadeném rozsudku vadné i navazující výroky o uloženém trestu a náhradě škody. Proto Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 9 To 173/2003, a rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. 2. 2003, sp. zn. 16 T 69/2002. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále Nejvyšší soud podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Mladé Boleslavi přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

V souvislosti s dalším řízením ve věci považuje Nejvyšší soud za potřebné stručně se vyjádřit i k některým námitkám obviněného, které jinak byly irrelevantní z hlediska uplatněného dovolacího důvodu. S výjimkou zjištěné výše škody, kterou měl obviněný svým činem způsobit, nebyly v postupu soudu prvního stupně shledány nedostatky ohledně úplnosti dokazování, hodnocení důkazů a zjištěného skutkového stavu věci.

Po zrušení obou napadených rozhodnutí se trestní věc obviněného D. V. dostala do procesního stadia řízení před soudem prvního stupně. Úkolem Okresního soudu v Mladé Boleslavi bude při dodržení všech v úvahu přicházejících ustanovení trestního řádu věc v hlavním líčení projednat a učinit v ní zákonu odpovídající rozhodnutí. Jeho povinností bude zejména doplnit dokazování, a to za účelem náležitého zjištění výše způsobené škody, přičemž ve smyslu ustanovení § 265s odst. 1 tr. ř. lze odkázat na právní názor vyslovený v tomto usnesení, který vychází z výše zmíněného stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu.